

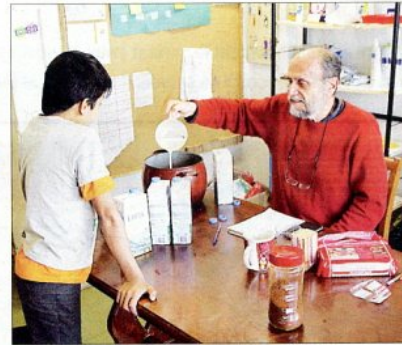
L'activista ampostí Joan Enric Reverté, fundador de l'onegè Provoquant la Pau, fa quatre anys que viu a Grècia, on ha estat al capdavant d'un centre d'acollida per a dones refugiades on viuen una trentena d'infants i una quarantena d'adults

La gran família de Mr. J

Atenes (Grècia) Oriol Gracià

Ara fa un any, la Charlie hauria parit sola als passadissos de l'estació Victòria del metro d'Atenes si no fos per l'altruisme de persones com l'ampostí Joan Enric Reverté. Ella, que tenia només 23 anys, estava embarassada de gairebé nou mesos i malvivía demanant caritat als viatgers que es creuava a les andanes de la Línia 1, la més antiga de la capital grega. "La gestació estava molt avançada i una ONG local ens va alertar del perill que corria. Vam anar a l'estació a recollir-la i gairebé no vam tenir ni temps de passar pel centre d'acollida de dones refugiades. La criatura estava a punt de nàixer. Per sort, la van poder atendre a l'hospital", recorda Joan Enric Reverté. Es pot dir que el final va ser feliç, i més encara si tenim en compte que el país està immers en una de les pitjors crisis econòmiques d'Europa. La salut pública ha patit retallades de pressupost i personal, i per això, l'atenció dels refugiats és obligatòria però no sempre una prioritat. Ara bé, la història de la Charlie té més de tragèdia clàssica que d'Arcàdia feliç.

Mesos abans, havia fugit sola de la República Democràtica del Congo, on vint anys de guerra han deixat una crisi humanitària de milions de desplaçats, víctimes mortals, violacions i abusos sexuals. "Primer vaig volar amb visat de turista fins a Istanbul, a Turquia. Després vaig entrar a Europa per Grècia, i legalment. I aquí em vaig quedar atrapada", explica sense donar més detalls del periple. Atrapada, com els més de 70.000 refugiats que els darrers cinc anys han intentat creuar el país de Zeus i Atenes fugint de les guerres de l'Àfrica i del Pròxim Orient i a la recerca de l'estabilitat que es dibuixava en el seu somni europeu. I Joan Enric Reverté que se'n lamenta: "Els mecanismes de repartiment de refugiats promesos pels governs no han funcionat i el tancament de les fronteres balcaniques els ha deixat aquí, paralyzats, sovint vivint en la il·legi-

Imatges del centre d'acollida per a dones refugiades impulsat i atès per Reverté -a la primera i a l'última imatge, envoltat de nens- a Atenes. FOTOS: ORIOL GRACIÀ

litat i en condicions infrahumanes. De somni europeu, res de res".

LES OBLIDADES ENTRE ELS OBLIDATS Mentre intenta legalitzar la situació -la burocràcia fa perdre els ànims i la paciència tant als refugiats com a l'equip que treballa amb Joan Enric Reverté-, la Charlie viu al centre d'acollida del número 63 del carrer Filis, en un edifici de cinc plantes prou cèntric, però molt modest. És a tocar d'Exàrkhia, un barri popular i anarquista on des del 2016 s'hi han instal·lat centenars de refugiats en cases 'okupades' i on Joan Enric Reverté fa gairebé dos anys que hi va llogar tot un bloc per a acollir les dones refugiades. "Són les oblidades d'entre els oblidades. Acollim embarassades, nens i lactants que es troben en situació de màxima vulnera-

bilitat, però també dones amenaçades de mort per la família, extorsionades per les màfies o que han perdut el marit mentre intentaven

L'ampostí Joan Enric Reverté ha articular un centre d'acollida per a refugiades a Grècia, que ara ha transferit a una onegé local

crear el Mediterrani", comenta Reverté. A l'edifici, hi viuen una trentena de nens, catorze nadons, i una quarantena d'adults, d'entre els quals deu dones soles. Joan Enric és l'únic cooperant que dorm a l'edifici. La resta de companys -mitja dotzena-

viuen repartits en pisos de voluntariat i acudixen al centre per a coordinar les faenes d'avitallament, oferir suport legal a les refugiades, per a organitzar tallers, classes d'anglès o activitats lúdiques per als nens.

La cuina menjador, ubicada a peu de carrer, és el centre neuràlgic de l'edifici. Cada matí, la Charlie -amb la seua filla de pocs mesos als braços- hi acostuma a cuinar un plat de Fumbwa, una mena d'estofat d'esplacats tradicional del Congo, elaborat amb tomàquet, ceba, farina de blat i una mica de peix (quan en pot aconseguir). "És un plat ideal per a les dones en període de lactància", explica. Els fogons de la cuina els comparteix amb altres refugiats de Síria, Iraq, Afganistan, Pakistan, el Iemen, Iran, Eritrea i Egipte. Amb gent com el Shia, que va creuar el Mediterrani

amb una barca carregada amb seixanta passatgers, malgrat que només hi havia aforament per a setze persones. "La barca gairebé va naufragar i el capità ens va deixar abandonats a l'illa de Creta", comenta. O amb l'Abdelgadir, que va arribar fa uns mesos des de l'Iran amb la seua dona embarassada i amb la intenció de retrobar un oncle que viu a Alemanya. O amb el Habib i l'Eshra, dos germans de vuit i sis anys que van perdre el pare i una germana en un accident amb la pastera. "Mr Joan! Mr Joan!", criden els nens quan veuen entrar Joan Enric al menjador i just abans de tirar-se-li als braços. "No recordo qui, va dir que el cooperant és la persona dels mil oficis. I no estava gens desencaminat. Sovint he de fer de psicòleg, de metge, d'advocat, de taxista, de